

MADS EMIL DREYER *DISAPPEARER*

Side A

1. Forsvindere 2 (8:34)
2. Vidder 1 (11:36)

Side B

1. Forsvindere 1 (9:30)
2. Vidder 4 (13:40)

Mads Emil Dreyer (b. 1986)

Disappearer

1	Forsvindere 2 (2019)
NEKO3 (Fei Nie, celeste; Kalle Hakosalo, vibraphone; Lorenzo Colombo, glockenspiel & crotales), Mads Emil Dreyer (live electronics)	8:34
2	Vidder 1 (2016)
Lauren Wuerth (bass flute), Mads Emil Dreyer (live electronics)	11:35
3	Forsvindere 2 (2017)
NEKO3 (Fei Nie, celeste; Kalle Hakosalo, vibraphone; Lorenzo Colombo, glockenspiel & crotales), Mads Emil Dreyer (live electronics)	9:30
4	Vidder 4 (2016)
Fei Nie (reed organ), Mads Emil Dreyer (live electronics)	13:40

World premiere recording

Total 43:20

Mads Emil Dreyer

Deeper Into the Ice Palace

By Tim Rutherford-Johnson

Forsvindere 2 by Mads Emil Dreyer begins like a fairy tale. Its nursery rhyme-like quality is thanks to the gently chiming sound of the celesta and the steady, simple pulse of the vibraphone. But it is also frozen music, glistening and thawing slowly under a cool winter sun. As the layers of sound accumulate to reveal hidden spaces between them, I'm reminded of the young girl Unn's first encounter with the ice palace in Tarjei Vesaas's novel of the same name – a frozen waterfall swollen by the cascading river into 'an enchanted world of small pinnacles, gables, frosted domes, soft curves and confused tracery'.

Dreyer's piece builds slowly, adding bowed vibraphone and crotale tones, short glockenspiel flourishes, and different harmonic shades. Yet as the layers of chimes and bowed metal slowly grow and thicken, there are subtle hints of something flickering just beyond, past the range of peripheral vision. A subtle magic, or an uncanny presence, perhaps, like a figure walking out of sight into the dark. But it's OK, the music says. Listen: that minor fall is only a bluesy twist. I'm just having fun, building intricate towers and secret alcoves with the harmonies. Sorry if I made you worry.

The four pieces on this album – two titled *Forsvindere*, two titled *Vidder* – are composed in similar ways. Each combines a small group of acoustic instruments with live electronics. The electronics consist of short snippets of the instruments, which are sampled live in the perfor-

mance and then looped and projected back. It is these loops, which reflect the live musicians back on themselves, that build up the layers of sound like the layers of the ice palace. Like Unn, the music is compelled to shout – 'Hey!' – into the empty space, and to listen – startled – to the echo that comes back. But in this uncanny world it is hard to tell where the acoustic ends and the electronic begins. The speakers are placed close to the musicians and the sounds are only minimally processed, so the differences between them are almost impossible to hear. Reality and echo, object and space blend into each other.

Drawn by the echo ahead of us, we walk slowly deeper into the ice palace, discovering hidden rooms and passages, seeing more and more of its glittering detail. *Vidder 1* applies layers of breathy bass flute tones to create a ghostly wall. *Forsvindere 1* adds a hesitancy to the chiming of glockenspiel, crotales, vibraphone and celesta, through phrases that wind down and restart with each new layer. Most striking of all, *Vidder 4* applies electronic glissandi to its loops of organ and harmonium tones, as though melting the meticulously built-up wall around us.

And as we go further into the dark and cold, the shadowy figures become more real. The hollow flute sounds of *Vidder 1*, call like a ship in the fog; the repeatedly slowing phrases of *Forsvindere 1* are like a music box winding down; the glissandi of *Vidder 4* lurch queasily, as though the instruments themselves are running out of breath: each suggests a world that is no longer functioning reliably or predictably. It waves and wobbles, needing constant input to set it upright again and correct its course. It is important to Dreyer that these are all live recordings

– with all the human imperfections and extraneous sounds that that entails. ‘It’s music that, for me, thrives best within a concert hall, capturing the ambiance that I’ve been interested in preserving’, he says. ‘Not the polished studio recording with flawless performances from the musicians and perfectly calibrated electronics, but rather the live performance situation with all the minor irregularities that naturally come with it.’ These are not pristine objects, then, captured and pinned behind clear glass. They are environments; living beings, even.

It is also important to Dreyer that he composes in series: there are two *Forsvindere* pieces so far and seven *Vidder* pieces, for forces ranging from solo bass flute to full orchestra. Each series takes a single idea and explores it from many angles; others include *Lys*, for acoustic instruments, electronics and lighting; and *Miniature*, for instruments with electronic transducers (small speakers) attached to alter their sound. Dreyer often composes this way, returning to the same idea and the same principles: building up, going deeper, turning slightly. It is a way to both construct a world and test its limits, a way to continue, in spite of whatever turns up. The idea comes, he says, ‘from the desire to explore an area, either aesthetically, stylistically or technically. It has been conducive to my curiosity to say that each individual work does not necessarily have to contain the entire concept unfolded, but that I can explore it within several chapters.’

And so the *Vidder* and *Forsvindere* series explore different ways to augment the sounds of acoustic instruments through electronic looping and live sampling. One concentrates on percussive metallic chimes, while the other applies the same principles to the sustained

sounds of wind instruments, keyboards and voices. With this single exchange, the contrary images of vastness and disappearance may be brought together in a single conception. The six pieces in the *Lys* series, meanwhile, extend the electronic interactions visually, using rows of lights that are triggered by different pitches. And the *Miniature* series turns inwards, integrating the acoustic and electronic sounds through the use of transducers. Room after room, each similar, each different.

Inside the ice palace, Unn, shivering with cold and fear and excitement, walks from one extraordinary room into another. Crouching through an opening smaller than the ones before, she finds herself in a space whose walls trickle with drops of melting water: a room of tears. ‘It made her sadder and sadder: it was no use calling anyone or being called in a room like this. She did not even notice the roar of the water.’ Shedding clothes in order to fit through smaller and smaller doorways, inevitably she is consumed by the ice and dies. In the village outside, the searches fizzle out unsuccessfully. A new arrival, shy and little-known, her memory fades as spring comes and the ice melts away: she disappears. Dreyer does not take us to quite such a terrible place, but it is there in hints, a distant edge of darkness around the fairy tale.

NEKO3

NEKO3, a Copenhagen-based contemporary music ensemble comprising pianist Fei Nie and percussionists Lorenzo Colombo and Kalle Hakosalo, is at the forefront of shaping a novel musical lexicon and repertoire. Rooted in a commitment to crafting distinct narratives and concepts for each performance, the ensemble seeks to deliver unparalleled experiences to its audiences. Collaborating seamlessly with composers and various artistic creators, NEKO3 explores the dynamic interplay between visuals, electronics, videos, lights, and endeavors to seamlessly integrate music, visual art, installations, body performance, and other artistic forms into a cohesive and conceptual whole.

Since its formation in 2017, NEKO3 has graced festivals and concert platforms worldwide, including Dark Music Days (IS), PlayTime Festival (CH), Kammer Klang (UK), Copenhagen Light Festival (DK), Klang Festival (DK), Korvat Auki association (FI), Unerhörte Musik (DE), GAS Festival (SE), Sound of Stockholm (SE), and Spor Festival (DK). Noteworthy performances include featuring as soloists in the multidisciplinary concerto grosso, *Yes for No* by Xavier Bonfill, alongside the Danish National Symphony Orchestra and the Århus Sinfonietta. NEKO3 has conducted workshops and presentations at esteemed institutions such as the Royal Danish Academy of Music (DK), Hochschule für Musik und Theater Hamburg (DE), and Kungliga Musikhögskolan (SE).

NEKO3's primary repertoire centers on new commissions and co-creations, collaborating with distinguished composers including Marcela Lucatelli, Alexander Schubert, Jeppe Ernst, Juliana Hodkinson, and Bára Gísladóttir. The ensemble has released EPs featuring music by

Simon Løffler, Xavier Bonfill, and Jeppe Just Christensen. In 2022, the ensemble received the prestigious Danish Music Critics' Artist Award (Musikanmelderingens Kunstnerpriser). Furthermore, NEKO3 secured a place in the Danish State's Art Foundation's Den Unge Kunstneriske Elite career program for 2023-24. Additionally, they were recognised as one of the emerging young ensembles by the European Ulysses Network in 2023, leading to collaborations with festivals and institutions like Time of Music festival (FI), the International Ensemble Modern Academy (DE), and impuls Festival (AT) during its 2023-24 season.

Lauren Wuerth is a passionately driven contemporary and classical flutist, constantly working to be innovative, fresh and seeking out new projects. She holds a Master's Degree from the Royal Danish Academy of Music, Copenhagen. She has performed and won various prizes and competitions worldwide. While living in Copenhagen, Lauren frequently freelanced with the Copenhagen Philharmonic, and renowned contemporary ensemble, Athelas Sinfonietta. Wuerth is the founder of contemporary music ensembles, INNOVOX and SOUNDS and is continuously aiming to break the barriers between the classical and contemporary music worlds. She often premieres new works and has done so in numerous concert halls throughout the US and Europe.

Længere ind i isslottet

Af Tim Rutherford-Johnson

Forsvindere 2 af Mads Emil Dreyer begynder som et eventyr. Den børnerimslignende karakter skyldes et celestes blide klokkeklang og vibrafonens støtte, enkle puls. Men det er også frossen musik, der glimter og langsomt begynder at tø under en kølig vintersol. Efterhånden som klangfladerne tager til og afslører skjulte rum mellem sig, kommer jeg til at tænke på den unge pige Unns første møde med isslottet i Tarjei Vesaas' roman af samme navn – et frossent vandfald, som den strømmende flod har opslugt til ”en fortryllet verden af små tinder, lodrette flader, tilisede kupler, bløde kurver og uigennemskuelige mønstre.

Langsomt udvikler Dreyers musik sig ved at tilføje strøget vibrafon og tempelbækkener, korte indslag af klokkespil og skiftende overtonenuancer. Men efterhånden som lagene af klokker og strøget metal lidt efter lidt vokser frem og fortættes, kommer der også diskrete antydninger af noget blinkende lige på den anden side, lige uden for synsfeltet. En underliggende magi, eller måske en uhyggelig skabning, en skikkelse på vej ud af syne ind i mørket. Men det er også helt i orden, siger musikken. Lyt blot: molbevægelsen er kun en blues-vending. Jeg morer mig bare med at opbygge sindrige tårne og hemmelige nicher med akkorderne. Undskyld, hvis jeg gjorde dig urolig.

De fire værker på dette album – to med titlen *Forsvindere*, to med titlen *Vidder* – er komponeret efter samme

principper. Hvert af dem kombinerer en lille gruppe akustiske elementer med live-elektronik. Elektronikken består af korte stumper med instrumenterne, som under opførelsen samples til loops og sendes tilbage. Det er disse loops, hvor de levende musikere møder sig selv, der opbygger lagene af lyd ligesom lagene i isslottet. Ligesom Unn er musikken nødt til at råbe – ”Hallo!” – ud i det tomme rum, og forbløffet lytte til det ekko, der kommer tilbage. Men i denne uvirkelige verden er det svært at afgøre, hvor den akustiske musik hører op, og den elektroniske begynder. Højtalerne er anbragt tæt på musikerne, og lydene er kun minimalt bearbejdet, så det er nærmest umuligt at høre forskel på dem. Virkelighed og ekko, genstand og rum flyder sammen.

Ekkoet længere fremme lokker os til at langsomt at gå længere ind i isslottet, opdage skjulte værelser og gange, se flere og flere af dets glimtende detaljer. *Vidder 1* bruger lag af luftige basfløjtetoner til at skabe en spøgelseslignende mur. *Forsvindere 1* føjer noget tøvende til klokkespil, tempelbækkener, vibrafon og celeste ved hjælp af fraser, der for hvert nyt lag falder til ro og begynder forfra. Mest slående føjer *Vidder 4* elektroniske glissader til loops af orgel- og harmoniumtoner, som for at smelte den minutiøst opbyggede mur omkring os.

Og mens vi bevæger os længere ind i mørket og kulden, blive de skyggelignende skikkelser også mere håndgribelige. De hule fløjtelyde i *Vidder 1* kalder som et skib i tåge, de stadig langsomme fraser i *Forsvindere 1* lyder som en spilledåse i færd med at gå i stå, og glissaderne i *Vidder 4* vakler usikkert, som om instrumenterne selv er ved at miste pusten – hver for sig antyder de en verden, der ikke længere er til at stole på eller forudsige. Den

svajer og vakler og skal konstant have nye impulser for at komme på fode og på ret kurs. Det er vigtigt for Dreyer, at der i samtlige tilfælde er tale om live-optagelser – med alt hvad dertil hører af mangler og udefrakommende lyde. ”For mig er det musik, der fungerer bedst i en koncertsal og der kan indfange den stemning, jeg har været interesseret i at fastholde”, siger han. ”Ikke den polerede studieoptagelse med fejlfrit spillende musikere og perfekt kalibreret elektronik, men snarere live-situationen med alle de små uregelmæssigheder, der helt naturligt følger med.” Sagt på en anden måde er ikke tale om perfekte genstande, der er indfanget og sat på pinde bag glas. Det er miljøer, for ikke at sige levende væsener.

Det er også vigtigt for Dreyer at komponere i serier, og foreløbig findes der to værker med titlen *Forsvindere* og syv med titlen *Vidder* for besætninger spændende fra solobasfløjte til fuldt orkester. Hver serie tager afsæt i en enkelt idé og udforsker den fra mange forskellige vinkler; andre omfatter *Lys* for akustiske instrumenter, elektronik og lys og *Miniature* for instrumenter med elektroniske omformere (små højttalere) på for at ændre lyden. Dreyer komponerer ofte ved at vende tilbage til den samme idé og de samme principper, ved at udbygge, trænge dybere ind eller dreje en smule. På den måde er det muligt både at konstruere en verden og afprøve dens grænser, en måde at fortsætte på uanset hvad der måtte dukke op. Udgangspunktet, siger han, ”er et ønske om at udforske et område, det være sig æstetisk, stilistisk eller teknisk. Det har gavnet min nysgerrighed at forudsætte, at et enkelt værk ikke nødvendigvis behøver at udfolde hele konceptet, men at jeg kan udforske det i løbet af flere kapitler.”

Dermed udforsker serierne *Vidder* og *Forsvindere* også

forskellige måder at udvikle akustiske instrumenters lyd på gennem elektroniske loops og livesampling. Den ene koncentrerer sig om rytmiske metalklokker, mens den anden anvender samme principper på lange toner fra blæseinstrumenter, tangentinstrumenter og stemmer. Dermed kan de modsatrettede forestillinger om enorm udstrækning og forsvinding samles i en enkelt forestilling. Samtidig udvider de seks værker i *Lys*-serien de elektroniske interaktioner visuelt gennem rækker af lamper, der bliver aktiveret af forskellige tonehøjder. Og *Miniature*-serien vender sig indad ved at integrere akustiske og elektroniske lyder ved brug af omformere. Værelse efter værelse, alle på samme tid ens og forskellige.

Inde i isslottet går Unn skælvende af kulde og frygt og spænding fra det ene ekstraordinære værelse til det andet. Ved at klemme sig gennem en mindre åbning end de foregående kommer hun ind i et rum, hvor der løber dråber af smeltevand ned ad væggene – et rum af tårer. ”Det gjorde hende mere og mere trist – i et sådant rum gav det ingen mening at kalde på eller blive kaldt på af nogen. Hun ænsede ikke engang larmen fra vandet.” Hun tager mere og mere tøj af for at kunne komme gennem mindre og mindre døråbninger og bliver til sidst uundgåeligt fortæret af isen og dør. I landsbyen udenfor går eftersøgningen i opløsning uden resultat. Hun er lige kommet dertil, er genert og kender ikke rigtig nogen, og da det bliver forår, og isen smelter, falmer også mindet om hende, hun forsvinder. Helt så grumt et sted fører Dreyer os dog ikke hen, men indimellem bliver det antydet som en fjern rand af mørke om eventyret.

NEKO3 er et ensemble inden for ny musik, baseret i København og bestående af pianisten Fei Nie samt percussionisterne Lorenzo Colombo og Kalle Hakosalo. Ensemblet har gjort sig bemærket, især inden for nyt repertoire. NEKO3 er dybt engageret i at skabe unikke fortællinger og koncepter, og ved hver optræden stræber de efter at levere helt særlige oplevelser til deres publikum. Gennem samarbejdet med komponister og diverse kunstnere udforsker NEKO3 det dynamiske samspil mellem visuelle elementer, elektronik, videoer og lys. De stræber efter at integrere musik, visuel kunst, installationer, kropsoptræden og andre kunstformer i en sammenhængende og konceptuel helhed.

Siden dannelsen i 2017 har NEKO3 beriget festivaler og koncertscener over hele verden, herunder Dark Music Days (IS), PlayTime Festival (CH), Kammer Klang (UK), Copenhagen Light Festival (DK), Klang Festival (DK), Korvat Auki foreningen (FI), Unerhörte Musik (DE), GAS Festival (SE), Sound of Stockholm (SE) og Spor Festival (DK). Bemærkelsesværdige optrædener inkluderer solistoptræden i den concerto grossoen *Yes for No* af Xavier Bonfill sammen med DR Symfoniorkestret og Århus Sinfonietta. NEKO3 har desuden faciliteret workshops og præsentationer ved velrenommerede institutioner som Det Kongelige Danske Musikkonservatorium (DK), Hochschule für Musik und Theater Hamburg (DE) og Kungliga Musikhögskolan (SE).

NEKO3's kernerepertoire fokuserer på nye bestillinger og samarbejder med anerkendte komponister som Marcela Lucatelli, Alexander Schubert, Jeppe Ernst, Juliana Hodkinson og Bára Gísladóttir. Ensemblet har udgivet musik af kunstnere som Simon Löffler, Xavier Bonfill og Jeppe

Just Christensen. I 2022 blev ensemblet hædret med den prestigefyldte Danish Music Critics' Artist Award (Musikanmelderingens Kunstnerpriser). Derudover sikrede NEKO3 sig en plads i Statens Kunstfonds karriereprogram Den Unge Kunstneriske Elite fra 2023-24. Yderligere blev de anerkendt som et af de fremadstormende unge ensembler af det europæiske Ulysses Network i 2023, hvilket førte til samarbejder med festivaler og institutioner som Time of Music festival (FI), International Ensemble Modern Academy (DE) og impuls Festival (AT) i sæsonen 2023-24.

Lauren Wuerth er en talentfuld fløjtenist, der stræber efter musikalsk innovation og konstant søger nye projekter. Med en kandidatgrad fra Det Kongelige Danske Musikkonservatorium i København har Wuerth optrådt og vundet priser ved forskellige konkurrencer verden over. Under sit ophold i København deltog Lauren Wuerth regelmæssigt som freelancemusiker med Copenhagen Phil og det anerkendte ny musik-ensemble Athelas Sinfonietta. Lauren Wuerth er grundlægger af de moderne musikensembler INNOVOX og SOUNDS og arbejder på at nedbryde barriererne mellem den klassiske og moderne musikverden. Hun førsteophører ofte nye værker og har gjort dette i talrige koncertsale både i USA og Europa.

Recorded live from 2016 to 2020 by Alma Hede and
Mads Emil Dreyer
Mixing and mastering by Peter Barnow

© & © 2024 Dacapo Records, Copenhagen

Deeper Into the Ice Palace, by Tim Rutherford-Johnson,
translated from the English by Jakob Levinsen
Cover design by Sine Jensen
Photo p. 3 © David Stjernholm; p. 6 © Niklas Ottander

Publisher: Edition·S, www.edition-s.dk

Supported by Dansk Artist Forbund, Dansk Musiker
Forbund, Dansk Solistforbund, Koda Kultur, Sonning-
Fonden, and Solistforeningen af 1921

8.226666 www.dacapo-records.dk

**DANMARKS NATIONALE
MUSIKANTOLOGI**

Dacapo Records, Denmark's national record label, was founded in 1989 with the purpose of releasing the best of Danish music past and present. The majority of our recordings are world premieres, and we are dedicated to producing music of the highest international standards.